

Musum (Bob): 'Ik word kind' Met dementie steeds minder. Uitgeverij United p.c. 2013
ISBN: 978-3-7103-0826-0 Zie ook: www.united-pc.eu (Dementie/ED/1)

Soort boek/ziekte/stijl:

Egodocument van 214 pagina's geschreven door Musum, een hoogbejaarde man die dementerend was. Aan het eind van het boek is hij gestorven. Hij keek terug op het leven dat hij heeft gehad en gaat in op wat hij beleefde nadat hij zijn oude kasteel heeft moeten verlaten en in een tehuis ging wonen omdat hij teveel vergat en niet meer voor zichzelf kon zorgen.

www.united-pc.eu: 'Ontroerend dagboek over bijna weer kind zijn voordat Bob echt dement of krakkemikkig werd vooruit kijkend in afwachting en terugblik naar wat was gaf aan woorden hun betekenis terug van ergeren wordt alles alsmaar erger met minder meet men meer. Is dementie te genezen?'

Over de schrijver:

Bob (Musum) groeide op in een gezin waarvan de moeder in Indonesië opgroeide, had een tweelingbroer. Hij emigreerde gedurende zijn leven onder andere naar Australië scheidde en kwam weer terug naar Nederland, waar hij eigenaar was van een galerie. Hij heeft kinderen en kleinkinderen.

Korte bespreking:

Musum schreef in dit boek over het leven dat hij heeft gehad en had. Over dement raken, kind worden. Hoe hij dat heeft ervaren en hoe er op hem gereageerd werd. Hij gaat daarbij in op vele details. Beschrijft de last, de pijn en het verdriet dat hij had van zijn vergeetachtigheid, onder andere hoe vervelend hij het vond dat hij niet meer wist hoe iemand heette. Hij vond het verschrikkelijk dat hij het huis waar hij in woonde, zijn kasteel, moest verlaten, er voor hem gezorgd moest worden. Hij wilde met rust gelaten de worden in zijn eigen wereld, miste later, toen hij toch verhuisd was vele van zijn spulletjes. Hij vond het in het tehuis niet altijd leuk, wilde bijvoorbeeld niet altijd meedoen aan gezamenlijke activiteiten, was ook wel boos, opstandig, dwars. Maar er waren ook personen die hem hielpen, troostten, verzorgden, mensen die op bezoek kwamen en hem aandacht gaven, hij kon genieten van momenten van de dag. Daarnaast gaat hij in op het leven dat hij heeft gehad, zijn jeugd, en zijn leven als volwassen man, de invloed die de Indonesische achtergrond op zijn leven heeft gehad.

Wat viel op:

Dit is een boek waarin iemand die dementerend raakte uitgebreid ingaat op wat hem overkwam als hij steeds ouder wordt en afhankelijk van hulp, niet meer kan blijven leven in zijn eigen huis. Het is goed om te lezen wat er in iemand omgaat die dementerend is: dat hij niet de hele tijd gek is, goede momenten kent, maar niet altijd zin heeft om mee te doen. Om te lezen over hoe sommige dingen door hemzelf ervaren worden.

Citaten:

Pag.16: 'Hier in huis mogen we van alles. Er is altijd wel iemand die je zachtjes begeleidt. En toch als je even tegenstribbelt krijg je een lieve glimlach en maken ze je wat wijs.'

Pag.57: 'Vond het vaak toch verschrikkelijk om steeds meer vergeetachtig te zijn geworden.'

Pag.64: 'Mijn trui zit lekker al heb ik hem binnenste buiten. Mijn overhemd hoef je niet in te stoppen. Ik veegde mijn mond vroeger ook af aan mijn mouw. Help mij liever niet met mijn pincode, die is geheim. Ik betaal wel kontant met een briefje van vijftig. De PTT vindt het heus niet erg dat ik af en toe wat rare postzegels plak. Ze zullen een van mijn oude verzameling op prijs stellen. Laat mij toch! Ik voel mij uitverkoren.'

Pag.82: 'Nooit meer niets doen. Altijd in beweging. Meedoen met gymnastiek en zang, terwijl ik dat nooit deed. Kaartje leggen en sjoelen maken van mij een sociaal mens.'

Pag. 128: 'Laatst sloeg ik een medebewoonster. Ik sloeg een dame! Dat is niet pluis.'

Pag.154: 'Ergens in het boek van Swaab heb ik gelezen, dat er onder mijn pannen swabben zitten die functies kunnen overnemen van swabben die het niet meer zo goed doen. Moet weer eens gaan schaken en vieze blaadjes kijken om wakker te worden. Use it or lose it, hoor ik ze zeggen.'

Pag.213: '*Bob is vredig ingeslapen. Zomaar in een nacht.*'